

א

אף עליי לשאול את אחי,
 כי הוא זה
 שנתן לי את הצבעים ליום הולדת.
 כך אמרה סוניה והשפילה את עיניה.
 למחרת שוב נפגשו הילדות,
 ושוב שאלה דוניה:
 — סוניה, באמת לא נעים לי לשאול,
 אבל...
 דוניה לא הספיקה לסיים את המשפט,
 וסוניה נכנסה לדבריה:
 — את רוצה לדעת על העיפרון.
 ובכן, אחי הרשה לי,
 אף האמת היא שאני חוששת.
 — ממה? — שאלה דוניה.
 — אני חוששת שתשברי את העיפרון,
 אמרה סוניה באי רצון.
 — אשתמש בו בזהירות — הבטיחה
 דוניה.

סוניה ודוניה לומדות באותה כיתה
 לסוניה יש קלמר
 וכו עפרונות צבעוניים רבים.
 ולדוניה — רק ארבעה צבעים:
 אדום, כחול, צהוב וסגול.
 יום אחד,
 כשהילדים בכיתה היו עסוקים בציור
 בקשה דוניה:
 — סוניה, השאילי לי עפרון ירוק.
 סוניה שתקה רגע ואחר כך ענתה:
 — הייתי נותנת לך ברצון,
 אבל עלי לשאול את אמי.
 למחרת נפגשו הבנות בדרך לבית הספר.
 סוניה חשבה
 שדוניה שכחה את עניין העיפרון.
 אף דוניה פנתה אליה ואמרה:
 — סוניה, האם שאלת את אמי?
 חיפשה סוניה תירוץ וענתה:
 — אמי הסכימה,

למחרת, התבוננה המורה בציורי הילדים.
 כשהגיעה המורה למחברתה של דוניה,
 אמרה בהתפעלות:
 — ראו, ראו ילדים,
 דוניה ציירה את עלי העץ כחולים.
 זה כל כך יפה!
 לפעמים, בחורף,
 העלים נראים כהים מאוד ונדמה שהם
 כחולים.
 האם לך התפונת, דוניה? —
 שאלה המורה.
 דוניה הביטה בעיני המורה ואמרה בשקט:
 — לא, לא לך התפונת.
 פשוט לא היה לי עיפרון ירוק.
 — ומדוע לא שאלת מחברתך?
 דוניה החרישה וסוניה הסמיקה ומלמלה:
 — אני רציתי לתת לה והיא לא רצתה
 לקחת.
 המורה הבינה.

— טוב — אמרה סוניה — אף זכרי:
 — אל תחדדי אותו,
 אל תלחצי עליו,
 אל תניחי בפיו את קצהו,
 ואל תציירי בו יותר מדי.
 — לא אצייר בו יותר מדי,
 הבטיחה דוניה,
 עליי לצבוע רק כמה עלים בעץ
 שציירתי.
 — בסדר,
 ענתה לה סוניה,
 כי עכשיו כבר לא היה לה תירוץ.
 — אני מקווה
 שאין יותר מדיי עלים בעץ שלך.
 אמרה סוניה,
 והושיטה לדוניה את העיפרון.
 אבל דוניה לא לקחה את העיפרון.
 היא רק אמרה בקול רפה
 — תודה, סוניה, אין לי כבר צורך בעיפרון.

גם הילדים בכיתה הבינו.
ואז אמרה המורה:
— קשנותנים, צריך לתת כף
שיהיה רצון לקחת.
עיבדה חגית אהרונוף